

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2019. március 14. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmény miatt I.rendű vádlott neve és társa ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2018. június 15. napján kihirdetett 12.B.3/2018/30. számú ítéletét I.r. vádlott vonatkozásában *megváltoztatja*.

I.r. vádlott 1 rb tettesként, jelentős mennyiségre, kereskedéssel elkövetett kábítószer-kereskedelem büntettként (Btk. 176.§ (1) bekezdés IV. fordulat, (3) bekezdés) értékelt cselekményét kábítószer-kereskedelem büntettének (Btk. 176.§ (1) bekezdés IV. fordulat) minősíti.

A terhére megállapított további bűncselekmény megnevezéséből mellőzi a rendbeliségre, valamint az elkövetői alakzatra és a tényállási pontok megjelölésére történő utalást.

Az I.r. vádlottal szemben alkalmazott szabadságvesztést börtönben tekinti végrehajtandónak.

A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezésből mellőzi a fegyház fokozatra történő hivatkozást.

Az I.r. vádlottal szemben 76.000 (hetvenhatezer) Ft vagyonekobzást rendel el.

A külön viselendő bűnügyi költség összege helyesen 754.348 (hétszázötvennégyezer-háromszáznegyvennyolc) Ft.

Egyebekben I.r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

A szabadságvesztésbe beszámítja az I.r. vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

I n d o k o l á s

A Székesfehérvári Törvényszék a 2018. február 21. napjától 2018. június 8. napjáig tartó nyilvános tárgyalássorozat alapján meghozott és 2018. június 15. napján kihirdetett, 12.B.3/2018/30. számú ítéletével I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rendbeli jelentős mennyiségre, kereskedéssel elkövetett kábítószer kereskedelem büntettében (Btk. 176.§ (1) bekezdés IV. fordulat, (3) bekezdés), mint tettest, továbbá 1 rendbeli új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntettében (Btk. 184.§ (1) bekezdés IV. fordulat), mint tettest. Ezért a törvényszék I.r. vádlottat halmazati büntetésül 5 év fegyház fokozatú szabadságvesztésre mint főbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra mint mellékbüntetésre ítélte.

Beszámította a terhelt által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott fegyházbüntetésbe, rendelkezett a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjáról, részint elkobzás, részint a lefoglalás megszüntetése mellett a megsemmisítés elrendelése formájában az eljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról, illetőleg a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélet Pfeifer József II.r. vádlott vonatkozásában fellebbezés hiányában 2018. július 18. napján jogerőre emelkedett és a kiszabott szabadságvesztés kivételével végrehajthatóvá vált, a másodfokú felülbírálat tehát csak I.r. vádlottra terjed ki.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész I.r. vádlott terhére a szabadságvesztés-büntetés és a közügyektől eltiltás mellékbüntetés (lényeges) súlyosításáért, míg I.r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség a Bf.227/2018/2-3. számú átiratában az ügyész fellebbezését az indítványában írtak szerint módosított formában fenntartva az I.r. terhelt és védője által előterjesztett jogorvoslati kérelmeket megalapozatlannak ítélte.

A főügyészségi álláspont szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartva járt el, a tényállást a Be. 592.§ (1) és (2) bekezdésének pontjaiban írt hibáktól, hiányosságoktól lényegében mentesen, megalapozottan állapította meg és abból az indokolási kötelezettségének is eleget téve okszerű következtetést vont az I.r. terhelt büntetőjogi felelősségére. A tényállást az iratok tartalma alapján több vonatkozásban is, de csak kisebb mértékben tartotta szükségesnek kiegészíteni, illetőleg pontosítani, a terhelt ellen folyamatban volt, illetőleg lévő büntetőeljárások pontos megjelölésével, az egyes kábítószer eladások során befolyt összegek, illetőleg az egyes kábítószeresek, valamint új pszichoaktív anyagok nevének megfelelő feltüntetésével, I.r. terhelti bevételek tisztázásával, illetőleg a cselekményekkel érintett kábítószer tiszta hatóanyagtartalmának pontos rögzítésével.

A cselekmények minősítését azzal tartotta törvényesnek, hogy az I.r. vádlott nem jelentős mennyiségű kábítószerrel kereskedett, s ennek megjelölte pontos okait és jogszabályi hivatkozásait is.

Mindezekon túlmenően kifogásolta a határozat rendelkező részében mutatkozó egyéb pontatlanságokat, illetőleg hiányosságokat, a bűncselekményből eredő vagyon elvonásával kapcsolatos, illetőleg a beszámítás záró időpontjával összefüggő ítéleti rendelkezések elmaradását, a bűnügyi költséghez tartozó egyes részösszegek feltüntetésének hiányát.

A büntetés kiszabásával összefüggésben - az enyhébb minősítés ellenére is - a kiszabott szabadságvesztés és a mellékbüntetés súlyosítására tett indítványt, ennek indokaként a nagyszámú kábítószer értékesítést, a büntetőeljárások hatálya alatt történő elkövetéseket hozta fel.

Összességében a fellebbviteli főügyészség indítványozta az elsőfokú ítélet megváltoztatását, az I.r. vádlott kábítószerrel kapcsolatos cselekményének alapesetként történő minősítését, a bűncselekmény megnevezésnél a tettesi alakzat mellőzését, hosszabb tartamú, ugyanakkor börtön fokozatú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazását, I.r. vádlottal szemben 76.000 Ft erejéig vagyonelkobzás elrendelését, az előzetes fogvatartás záró időpontjának feltüntetését, a bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezés pontosítását, egyebekben az ítélet helybenhagyását és az indokolásban a Be. jogszabályhelyeinek átvezetését.

A fellebbezésének írásbeli indokolásában az I.r. terhelt védője az elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért bejelentett jogorvoslati kérelmét fenntartotta. Rámutatott arra, hogy védeence az eljárás során mindvégig tagadta a bűnösségét, ugyanakkor kifogásolta, miszerint az első fokon eljáró bíróság az I.r. vádlott védekezésének azon részeit sem fogadta el, amelynek tényszerűségét okirattal is igazolták. A törvényszék nem volt figyelemmel a bizonyítékok értékelése kapcsán az I., II. és III. számú tanúk vallomásának ellentmondásos jellegére, s arra a tényre sem,

hogyan nevezettek vallomásaikat többször, a leglényegesebb kérdésekben is módosították. A rendelkezésre álló bizonyítékok szerint a ... szám alatti lakáshoz köthetően egyéb személyek is felmerültek lehetséges elkövetőként, nevezettek beazonosíthatóak voltak, kihallgatásukra ennek ellenére nem került sor. E körben a tényállást felderítetlennek ítélte.

A fentiek ellenére vont helytelen következtetést az elsőfokú bíróság arra nézve is, hogy az érintett ingatlan lépcsőházában felfalált kábítószer, illetőleg új pszichoaktív anyag a védence birtokában volt, utóbbit sem tanúvallomás, sem egyéb objektív tartalmú bizonyíték nem támasztotta alá.

A védelmi álláspont szerint a bizonyítékok okszerű mérlegelése alapján nem lehet kétséget kizáró következtetést vonni a védence bűnösségére egyik terhére rótt bűncselekmény vonatkozásában sem, ezért bizonyítottság hiányában történő felmentésnek van helye.

Másodlagosan arra hivatkozott, hogy a már részletezett felderítetlenség és az indokolási kötelezettség nem megfelelő teljesítése okán, valamint a kifogásolt vallomások kizárásának elmulasztása miatt az ítélet ki nem küszöbölhető okból történő hatályon kívül helyezésének lehet helye.

Harmadlagosan indítványozta a védence magatartásától függetlenül bekövetkezett jelentős időmúlásra, az I.r. vádlott terhére rótt bűncselekmények csekélyebb tárgyi súlyára, védence mentális állapotára, gyermekeinek lehetőség szerinti támogatására figyelemmel a kiszabott büntetés enyhítését.

A másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a fellebbviteli főügyészség képviselője az ítéletben foglaltakat maradéktalanul fenntartotta, a bizonyítékok értékelését, az indokolási kötelezettség teljesítését megfelelőnek ítélve a megállapított ítéleti tényállást megalapozottnak tartotta, részletesen érvelt az időbeli hatály körében az elbíráláskor hatályos büntető törvény alkalmazása mellett, mind a cselekmények minősítése, mind a büntetéskiszabás alapvető tényezői és iránya vonatkozásában fenntartotta az ítéletben rögzítetteket, és a súlyosabb cselekmény enyhébb minősítése ellenére továbbra is hosszabb tartamú, börtön fokozatú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazását indítványozta.

Az egyéb rendelkezések körében indítványt tett a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtönben történő megállapítására, a feltételes szabadsággal kapcsolatos rendelkezés utóbbiakhoz történő igazítására, az előzetes fogvatartás záró időpontjának megjelölésére, a vagyonekbezárással kapcsolatos elmaradt intézkedés pótlására, a bűnügyi költség viselésével összefüggő rendelkezések korrekciójára, mindemellett pedig a büntetőeljárás jogszabályhelyek jelenleg hatályos Be. szabályhelyeire történő átirására.

A fellebbviteli nyilvános ülésen megtartott perbeszédében I.r. vádlott védője a védence vallomása alapján elsődlegesen a terhelt felmentését kérte, másodlagos indítványa körében kifejtette, hogy a bizonyítási anyagban több olyan tanúvallomás is található, amely jelentős ellentmondásokat hordoz, ezek bizonyítékok köréből való kizárásának lenne helye.

A korábban általa már részletesen indokoltak szerint a büntetés enyhítésére irányuló harmadlagos indítványát is fenntartotta.

Az I.r. terhelt az utolsó szó jogán előadott felszólalásában csatlakozott a védője által előadottakhoz.

Az elsőfokú ítélettel szemben előterjesztett többirányú fellebbezésekre, a fellebbviteli főügyészség ítéletében foglaltakra, az előterjesztett védelmi fellebbezés írásbeli indokolásának tartalmára, valamint a másodfokú nyilvános ülésen elhangzottakra figyelemmel az ítélet táblája a fellebbezésekkel sérelmezett elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 590.§ (1) és (2), valamint (9) bekezdései alapján felülbírált.

Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartva, megfelelő körben és törvényesen folytatta le a bizonyítási eljárást, az ítéletábra nem észlelt olyan szabálysértést, amely akadályát képezte volna az ítélet másodfokú érdemi felülbírálatának.

Az elsőfokú bíróság által fogantatosított, valamint a nyomozati szakban a bizonyítékok felderítésével, beszerzésével, biztosításával kapcsolatos eljárási cselekményekkel összefüggésben sem tárt fel a másodfokú bíróság törvénysértést, így a rendelkezésre álló bizonyítási anyagból annak értékelése során nem kellett bizonyítékot kirekeszteni.

Az ítélet felülbírálata során megállapítható volt, hogy a törvényszék a tárgyalás anyagává tett minden olyan bizonyítékot, amely a tényállás megalapozott megállapításához elengedhetetlen volt, az irányadó történeti tényállást érdemében teljeskörűen felderítette, s azt túlnyomó hányadában helyénvaló módon is állapította meg, ennek érdekében sort kerített az I.r. vádlott kihallgatására is, a tárgyalás anyagává téve a büntetőeljárás során tett valamennyi előadását, és megfelelően eleget tett a bizonyítással összefüggő egyéb kötelezettségeinek, így figyelemmel volt a terhelt-társ vallomásának tartalmára is. Perrendszerűen folytatta le a bizonyítási eljárás további részecselekményeit, így I., II., III., IV. számú, továbbá A.A. tanú kihallgatását, illetőleg tanúvallomásainak felolvasással a bizonyítás anyagává tételét; a nyomozati iratok között rendelkezésre álló, igazoltatásról felvett rendőri jelentések, a házkutatásokkal összefüggő határozatok és jegyzőkönyvek, a ruházataátvizsgálással kapcsolatos eljárási cselekmény, a lefoglalási jegyzőkönyvek, az igazságügyi vegyész szakértői, toxikológiai szakértő, illetőleg igazságügyi orvostanszakértői vélemények, továbbá a helyszíni szemlérlől felvett jegyzőkönyv tartalma, az I.r. vádlott egészségi állapotával kapcsolatosan beszerzett orvosi dokumentáció, a fényképes felismerésre bemutatással kapcsolatos eljárási cselekmények eredménye, az egyéb jelentések és más okirati bizonyítékok felhasználása, valamint mindezeknek az irányadó ítéleti tényállás alapjaként hiteltérdemlő bizonyítékok gyanánt történt értékelése érdemi kívánnivalót nem hagyott maga után.

Fentiek szerint a megfelelő körben és a szükséges vonatkozásokban beszerzett bizonyítékhalmoz tárgyalás anyagává tételére a törvényi előírásoknak megfelelően került sor, a bizonyítékértékelés és a bírói ténymegállapító tevékenység alapját a törvényesen beszerzett bizonyítékok képezték.

A mérlegelő és ténymegállapító tevékenysége során az elsőfokú bíróság helytállóan vont következtetést arra nézve, hogy az önmagában pusztá tagadásban kimerülő I.r. terhelti vallomás nem alkalmas arra, hogy az az ítéleti tényállás alapját képezze, azt megfelelően cáfolja a II.r. vádlott által megvalósított bűncselekmény, a kábítószer általa történt megszerzésének ismert módja, az ezzel összefüggő ténykörülményeket a kapcsolatos rendőri jelentések tartalma megfelelően bizonyította. Az utóbbiakra vonatkozó elsőbírói indokolással az ítéletábra mindenben egyetértett.

Nem támadható emellett az az elsőbírói bizonyítékértékelés sem, amelynek eredményeképpen az elsőfokú bíróság arra a megállapításra jutott, hogy a felhívott tanúk vallomásai önmagukban és egymásra tekintettel is az I.r. vádlott büntetőjogi felelősségének megállapíthatóságát alapozzák meg. A tanúk vallomásából hiteltérdemlő adatok voltak nyerhetőek arra nézve, hogy milyen hosszú időn keresztül, milyen módon, honnan, kitől vásárolták a kábítószer és a „biofüvet”. Vallomásaikban azonosították az értékesítő személyét, az érintett ingatlan megközelítésének mikéntjét, a lépcsőházba való bejutás módját, az adásvétel lebonyolításának körülményeit, és az ellenérték volumenét is egyezően adták elő. Az idő múlására figyelemmel az első fokon eljáró bíróság helytállóan tulajdonított elsődleges jelentőséget a tanúk részletező és konzekvens nyomozati vallomásaiban foglaltaknak, amelyet az ezzel összefüggő részében a felismerésre bemutatással kapcsolatos eljárási cselekmény eredménye is alátámasztott, valamint az igazoltatásokról felvett rendőri jelentések adatai, illetőleg az igazságügyi vegyész, toxikológiai és orvosszakértői vélemények megállapításai is megerősítettek.

Az iratok tartalmának megfelelően rögzített és számbavett bizonyítékokon, adatokon nyugvó, törvényes mérlegelés alapján jutott arra a következtetésre a törvényszék, hogy az I.r. vádlott nyomozás során előterjesztett, illetőleg tárgyalási védekezése sem foghat helyt, fentiek alapján helytállóan került elvetésre az I.r. terhelt azon védekezése, miszerint nem lakott a történeti tényállással érintett lakásban, okszerűen történt annak megállapítása is, hogy az elkövetések szempontjából releváns időpontokban az I.r. vádlott nem állt huzamos ideig kórházi kezelés alatt, nem volt távol hosszabb ideig, és egyes saját előadása szerint is ekkorra már visszaköltözött az adott ingatlanba. Minderre figyelemmel a tanúk kapcsolatos terhelő vallomásainak hiteltérdeklősége nem kérdőjelezhető meg. Helyes az irányú védekezésének elvetése is, miszerint a nála ruházátvizsgálás során lefoglalt kábítószer orvosi ajánlásra, saját használat céljából szerezte be.

Tehát az I.r. vádlottnak és a terhelti védelemnek a másodfokú büntetőeljárás során előterjesztett, és érdemét tekintve a korábban előadott védekezést megismétlő érvelése ténylegesen a törvényszék által helyesen számbavett és részletezett, majd logikus gondolatmenettel alátámasztottan helytállóan értékelt releváns bizonyítékok felülmérlegelésére irányult, amelyre azonban a Be. 593.§ (2) bekezdésében megfogalmazott tilalom folytán a másodfokú büntetőeljárásban a megalapozott megállapított tényállás mellett nem kerülhetett sor.

Összességében megállapítható, hogy az első fokon eljáró törvényszék részletesen és körültekintően elemezte és fel is oldotta a beszerzett bizonyítékok között mutatkozó egyes ellentmondásokat, a szükséges részletességgel megindokolta, hogy a tényállást mely, egymást alátámasztó bizonyítékokra alapította az I.r. terhelti védekezéssel szemben, így a rendelkezésre álló bizonyítási anyag alapos, érdemben sem kifogásolható elemzésével az indokolási kötelezettségének is megfelelően eleget tett.

A logikai szabályainak megfelelő bizonyítékértékelő tevékenység eredményeként megállapított ítéleti tényállás tehát túlnyomórészt összhangban áll az okszerűen értékelt bizonyítékokkal, így a másodfokú felülbírálat során is irányadó volt, az azonban az iratok tartalma alapján a fentebb már indokoltak szerint a Be. 593.§ (1) bekezdés a/ pontja alkalmazásával az alábbiak szerint korrekcióra szorult.

Az ítélet tábla az ítéleti tényállás személyi részét, az I.r. vádlott büntettségével kapcsolatos adatokat azzal egészíti ki, hogy a terhelttel szemben az elsőfokú bíróság által rögzítetteken túlmenően önbíráskodás büntette, rablás büntette és más bűncselekmények miatt a Székesfehérvári Járásbíróságon B.435/2012. számon, illetőleg a Székesfehérvári Nyomozó Ügyészségen Nyom.140/2016. szám alatt hamis vád büntette miatt is büntetőeljárások folytak.

Az ítéleti tényállás II. pontjában rögzített új pszichoaktív anyag értékesítések során a III. számú tanú alkalmanként legkevesebb 1.000 Ft-ot fizetett az eladónak.

Az ítéleti tényállás III. pontjában az elsőfokú bíróság által ott rögzítettektől eltérően ADB-FUBINACA hatóanyag 2016. július 17. napjától minősül kábítószernek, másrészt a kapcsolatos ítéleti tényállásrész azzal is pontosítandó, illetőleg módosítandó, hogy a lefoglalt anyagban a tiszta hatóanyag tartalom legkevesebb 0,030 gramm (30 milligramm) volt, míg a IV/a. tényállási pontot érintően a lefoglalt növényi anyagban az ADB-FUBINACA hatóanyag tartalma legalább 0,016 grammra (16 milligramm) tehető, azaz a lefoglalt kábítószer tiszta hatóanyag tartalma egyik fenti esetben sem haladja meg a csekély mennyiség felső határát. Ezen túlmenően az utóbbi felső határ túllépésének mértékével, illetőleg annak a jelentős mennyiség alsó határához történő viszonyításával kapcsolatos megállapítást az ítélet tábla mellőzi a III. és VI/a. pontokból.

Az ítéleti tényállás IV/b. pontjában foglaltakat az ítélet tábla pontosítja azzal, hogy a lefoglalt növényi anyag hatóanyag tartalma legkevesebb 0,035 grammra (35 milligramm) tehető, vagyis a tiszta hatóanyag tartalom nem haladja meg a csekély mennyiség felső határát. Utóbbi határ túllépésének mértékével összefüggő, illetőleg annak a jelentős mennyiség alsó határához való viszonyítását kifejező megállapításokat az ítélet tábla ugyancsak mellőzi a tényállásból.

Az ítéleti tényállás IV/c. pontjában a tényállás első bekezdésében foglaltakat helyesbíti annyiban, hogy a 4 alufólia pakettbe csomagolva lefoglalt növényi anyag tiszta hatóanyagtartalma 0,063 grammra (63 milligramm) tehető, azaz a tiszta hatóanyag tartalom meghaladja a csekély mennyiség felső határát, annak azonban nem a rögzítettek szerint 18-21,43-szorosa, hanem helyesen 118 %-a. A IV/c. tényállási pont utolsó bekezdésében foglaltakat - mint szükségtelen és ténybelileg is helytelen megállapításokat - mellőzve az ítéletábra megállapítja, hogy az I.r. vádlott által értékesítés céljából megszerzett, illetőleg az általa a fentiek szerint értékesített, valamint tőle a részletezett körülmények között lefoglalt kábítószer tiszta hatóanyagtartalma összességében legkevesebb 0,144 gramm (144 milligramm) volt, amely a csekély mennyiség felső határának 2,88-szorosa, míg a jelentős mennyiség alsó határának 14,4 %-a.

Az ítéleti tényállás V. pontjában a megállapított tényállás utolsó bekezdésében foglaltakat az ítéletábra mellőzi, és az ott rögzítettek helyett megállapítja, hogy az I.r. vádlottól a fentiek szerint lefoglalt növényi anyag 5F-MDMB-PINACA és AMB-FUBINACA hatóanyagot tartalmazott, amelyek az 55/2014. EMMI rendelet, illetőleg a Btk. 184-184/C.§-a alkalmazásában új pszichoaktív anyagnak minősülnek.

Az I.r. vádlottól lefoglalt új pszichoaktív anyagok tiszta hatóanyagtartalma - a fekete nejlonzsákban feltalált 70,39 gramm növényi anyag legkevesebb 1,62 gramm (1,81+-0,19 gramm) 5F-MDMB-PINACA, valamint 0,235 gramm (0,258+-0,23 gramm) AMB-FUBINACA tartalmára (összesen legkevesebb 1,855 gramm bázistartalom), valamint az alufóliába tekercselve feltalált további nettó 1,41 gramm növényi anyag össztömegére, ezen túlmenően pedig a A.A.-tól lefoglalt, I.r. vádlottól származó anyag 1,12 gramm össztömegére figyelemmel - pontosan nem állapítható meg, de együttesen sem érte el a csekély mennyiség felső határát.

Fentiek mellett ezen tényállási pont 4. bekezdésében, annak utolsó sorában az „össztömeg” megjelölést „tiszta hatóanyag tartalom” kifejezésre helyesbíti.

Mindemellett az ítéletábra az ítéleti tényállás V. pontjában foglaltakat azon összegző megállapítással egészíti ki, miszerint I.r. vádlott a kábítószer, illetőleg az új pszichoaktív anyagok értékesítése során legkevesebb 76.000 Ft bevételre tett szert.

A fentiek szerinti kiegészítésekkel és pontosításokkal az ítéleti tényállás immár teljes mértékben megalapozottá vált, amely mentes az elsőfokú bíróság által elkövetett és a cselekmények minősítésére is kiható számítási, átváltási hibáktól és a Be. 592.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, erre figyelemmel a másodfokon eljáró bíróság a Be. 593.§ (1) bekezdés a/ pontja és a (3) bekezdése szerint a pontosított, illetőleg kiegészített tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet.

Az első fokon eljáró bíróság a fentiek szerint megalapozott tényállásból helytállóan, okszerűen vont következtetést az I.r. terhelt bűnösségének megállapíthatóságára, a másodfokú bíróság azonban nem találta helyénvalónak a kábítószerre elkövetett bűncselekmény jogi minősítését és az ahhoz fűzött indokolást. Megállapítható, hogy az eljáró törvényszék helytálló szempontrendszer alapján vizsgálta az I.r. vádlott büntetőjogi felelősségének feltételeit a kábítószerrel kereskedést megvalósító cselekmény tekintetében, az ítéletábra azonban a konkrét jogi minősítést illetően a törvényszéktől eltérő következtetésre jutott.

Annak rögzítésére helyénvalóan került sor, miszerint az I.r. vádlott által értékesítés céljából megszerzett kábítószer ADB-FUBINACA tiszta hatóanyagtartalma a terhelt javára szóló valamennyi körülményt figyelembe véve legkevesebb 0,144 gramm volt, az az elsőbírői megállapítás azonban nem helytálló, miszerint a fenti mennyiség mind az elkövetés, mind az elbírálás időpontjában meghaladja a jelentős mennyiség alsó határát, és a 2018. január 1. napját követően hatályos anyagi jogszabály arra tekintettel kedvezőbb az elkövetéskorinál, hogy a korábbi 0,07 grammal szemben a jelentős mennyiség alsó határa 0,1 grammra emelkedett.

Az emberi alkalmazásra kerülő gyógyszerekről és egyéb, a gyógyszerpiacot szabályozó törvények módosításáról szóló 2005. évi XCV. tv. 2016. július 17. napján beiktatott 2. számú mellékletében ezen időponttól szerepel az ADB-FUBINACA, amely ettől az időponttól kezdődően minősül kábítószernek. 2017. december 31. napjáig az ADB-FUBINACA csekély mennyiségének felső határa a hozzá nem szokott fogyasztó átlagos hatásos adagjának (0,0005 gramm) hétszeres mértéke (azaz 0,0035 gramm), míg a jelentős mennyiség alsó határa utóbbi hússzorosa, a hozzá nem szokott fogyasztó átlagos hatásos adagjának 140-szeres mértéke (azaz 0,07 gramm) volt. Utóbbi határok figyelembevételével készült a 2017. július 31. napján kelt igazságügyi orvosszakértői vélemény is, amelynek megállapításaira alapozta az elsőfokú bíróság az ítéletét.

Mindezzel szemben 2018. január 1. napjától a Btk. értelmező rendelkezéseiben is szerepel külön nevesítve ezen kábítószer, amely esetén a 461.§ (1) bekezdés d/ pont db/ alpontja értelmében a csekély mennyiség felső határa már 0,05 gramm, a jelentős mennyiségének alsó határa pedig - eltérően az első fokon eljáró törvényszék által helytelenül 0,1 gramm értékben rögzítettől - valójában 1 gramm (1000 milligramm), amely értéket az I.r. vádlott által értékesített, illetőleg általa értékesíteni kívánt, tőle lefoglalt kábítószer összmenyisége (144 milligramm) nyilvánvalóan nem ért el.

Miként arra a fellebbviteli főügyészségi álláspont ugyancsak helytállóan hívta fel a figyelmet, a 2017. évi XXXIX. tv. 58.§-a a Btk. 184/D.§-ának (2) bekezdésében az új pszichoaktív anyag csekély mennyiségét 2017. május 23-i hatállyal 10 gramm tömegről 2 gramm tiszta hatóanyag-tartalomra módosította, így utóbbi tekintetben is eltérés mutatkozik az elkövetéskori, illetőleg az elbírálás idején hatályos büntető anyagi jogszabály vonatkozó rendelkezései között. Míg azonban a kábítószerre történt elkövetés vonatkozásában az elbíráláskori jogszabály az I.r. terhelt vonatkozásában is nyilvánvalóan kedvezőbb elbírálást biztosít, addig az új pszichoaktív anyagok szabályozása terén bekövetkezett módosulás jelen ügyben a megállapított tényállás és annak alapját képező mennyiségi adatok mellett a minősítést illetően irreleváns, nem állapítható meg, hogy az új pszichoaktív anyag csekély mennyiségének felső határát a jelen ügyben aggály nélkül megállapítható tiszta hatóanyag tartalom túllépte volna.

Az elkövetett számítási hibára figyelemmel a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmény elsőfokú bíróság általi minősítése nem helytálló, az I.r. vádlottól lefoglalt, illetőleg az általa ténylegesen értékesített kábítószer nem jelentős, hanem ún. alapeseti mennyiségű.

Az új pszichoaktív anyaggal összefüggő bűncselekmény minősítése a jogszabályoknak megfelelő, nem képez privilegizált esetet, amennyiben a csekély mennyiségre történő megvalósítás elkövetési magatartása a kereskedelem, illetőleg az sem volt megállapítható, hogy I.r. vádlott tisztában lett volna III. számú tanú 18 év alatti életkorával.

Az elsőfokú ítéletben megállapított bűncselekmények megnevezése nem felel meg az állandó ítélkezési gyakorlatnak (61/2008. BK vélemény), a megállapított bűncselekmény minősített esete szöveges feltüntetésének, illetőleg a tettesi elkövetési alakzat, valamint az érintett tényállási pontok megjelölésének nincs helye.

A fentiekre figyelemmel az ítélőtábla nyilvános ülésen eljárva a fellebbezésekkel sérelmezett elsőfokú ítéletet a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, I.r. vádlott kábítószerrel kapcsolatos cselekményét alapesetként, kábítószer-kereskedelem büntetvének (Btk. 176.§ (1) bekezdés IV. fordulat) minősítette, az I.r. vádlott terhére megállapított további bűncselekmény megnevezéséből pedig mellőzte a rendbeliségre, az elkövetői alakzatra és a tényállási pontok megjelölésére történő utalást.

A büntetéskiszabás másodfokú felülbírálati során az ítélőtábla is figyelemmel volt az elsőfokú bíróság által az I.r. terhelt vonatkozásában helytállóan számbavett és értékelt enyhítő és súlyosító körülményekre.

Az elsőfokú bíróság foglalkozott ítéletében a középértékkel, összességében azonban - az I.r. vádlott terhére rótt cselekmények konkrét tárgyi súlyára és tevőleges magatartására figyelemmel - a minősített esethez rendelt speciális minimumban állapította meg a szabadságvesztés tartamát.

Az I.r. terhelti magatartás kábítószer-kereskedelem alapesetként történő törvényes minősítésére figyelemmel az irányadó büntetési tételkeret - a Be. 81.§ (3) bekezdésében foglalt halmazati szabályokra is tekintettel - 2-től 12 évig terjedő szabadságvesztés-büntetés, amelynek középértéke 7 év.

Valamennyi büntetékiszabási szempont egymásra tekintettel is történő értékelése alapján az ítélőtábla arra a megállapításra jutott, hogy I.r. vádlott vonatkozásában az enyhítő körülmények nyomatéka összességében meghaladja a súlyosító körülmények súlyát, így a másodfokon eljáró bíróság a különös részi halmazati középértéket el nem érő tartamú szabadságvesztés kiszabását látta szükségesnek, ebből következően összességében az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztésnek sem a súlyosítása, sem pedig az enyhítése nem mutatkozott indokoltnak, utóbbi büntetés alkalmazásával I.rendű vádlott neve vonatkozásában elérhetőek a büntetési célok, az alkalmazott joghátrány megfelelően szolgálja a speciál prevenció mellett az általános megelőzéssel összefüggő célkitűzéseket is, és arányosnak tekinthető a terhelt és az általa megvalósított cselekmény társadalomra veszélyességi fokával, egyúttal alkalmas más személyek hasonló bűncselekmények megvalósításától történő visszatartására. Az alkalmazott büntetési nem meghatározása is helyénvaló, annak végrehajtási fokozata azonban a törvényes minősítés esetén a Btk. 37.§ (2) bekezdés a/ pontja alapján börtön fokozat. Megjegyzendő az is, hogy a 2010. május 1. napja óta hatályos szabályozások értelmében a főbüntetés megjelölés használata mellőzendő, a rendelkező rész ezzel kapcsolatos megállapítása nem szakszerű.

A feltételes szabadságra vonatkozó elsőbírói rendelkezés azzal a pontosítással törvényes, hogy abból mellőzni kellett a szabadságvesztés-büntetés fegyház végrehajtási fokozatára történő hivatkozást.

Az előzetes fogvatartás beszámítására vonatkozó rendelkezés törvényes, annak záró időpontja megjelölésének hiányában is kellően szabatos és végrehajtható, utóbbihoz szükséges adatok magából az elsőfokú ítéletből is megállapíthatóak.

Az elkobzással kapcsolatos rendelkezések ugyancsak törvényesek, azonban a Btk. 74.§ (1) bekezdés a/ pontjában foglaltak ellenére a vagyoneklobzással kapcsolatos intézkedés elmaradt, ezért a másodfokon eljáró bíróság rendelkezett a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyon elkobzásáról, amelyet az I.r. terhelt a bűncselekmény elkövetése során, illetőleg azzal összefüggésben szerzett. Utóbbi összecszerúsége tekintetében a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett a fellebbviteli főügyészszeg indítványában kidolgozott számítással.

A bűnügyi költség viseléséről szóló rendelkezések körében megállapítható, hogy az I.r. vádlott előzetes letartóztatásával kapcsolatos nyomozási bírói ülésen felmerült 5.000 Ft kirendelt védői díj tekintetében nem történt megfelelő díjmegállapítás, illetőleg a költségjegyzékbe pontatlanul került bejegyzésre a 12. számú tétel összege, amely helyesen 1.000 Ft-tal több. Fenti két vonatkozásban az első fokon megállapított bűnügyi költség korrekcióra szorult az ügyészi átiratban foglaltaknak megfelelően.

A fentiekben túlmenően az ítélőtábla megállapította, hogy az elsőfokú ítéletnek a bűnjelekkel kapcsolatos rendelkezése a Be. 320.§ (1), (2) és (4) bekezdésében foglaltakon, a bűnügyi költségről történt rendelkezése pedig a Be. 574.§ (1)-(4) bekezdésein alapul.

A megváltoztató ítéleti rendelkezésen túlmenően egyebekben a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletének további járulékos rendelkezéseit - amelyek törvényesek és megalapozottak - a Be. 605.§ (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta azzal, hogy a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése alapján az I.r. terhelttel szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetésbe beszámította a vádlott által az elsőfokú

bíróság ítéletének kihirdetésétől a másodfokú ítélethirdetés napjáig előzetes letartóztatásban töltött időt.

Győr, 2019. március 14.

Dr.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

.Németh Balázs sk.
előadó bíró

.Vajda Edit sk.

bíró

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Székesfehérvári Törvényszék 2018. június 15. napján kelt 12.B.3/2018/30. számú ítéletének meg nem változtatott része I.r. vádlott vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2019. március 14.

.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke